

C.J. Tudor

De terugkeer

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Nog voor hij het huisje binnengaat, weet Gary al dat het foute boel is.

Het is de misselijkmakende zoete geur die door de open deur naar buiten drijft, het gezoem van vliegen in het benauwde, warme halletje, en mocht dat niet genoeg zijn om duidelijk te maken dat er in dit huis iets aan de hand is, iets afschuwelijks, dan is er nog de stilte.

Op de oprit staat een nette witte Fiat, net buiten de voordeur staat een fiets, en in de gang een paar rubberlaarzen. Een familiewoning. Maar zelfs als er niemand thuis is, hoor je in een familiewoning toch een echo van leven. Er zou niet zo'n naargeestige stilte mogen hangen die als een verstikkende deken het hele huis omgeeft.

Toch roept hij nog een keer. 'Hallo. Is er iemand thuis?'

Cheryl klopt een paar maal luid op de open deur. Hij was dicht toen ze aankwamen, maar zat niet op slot. Weer een teken dat er iets aan de hand is. Arnhill mag dan een klein dorp zijn, maar de mensen doen wel hun deur op slot. 'Politie!' roept ze.

Niets. Geen vage voetstappen, gekraak of gefluister. Gary slaakt een zucht en realiseert zich dat iets in zijn binnenste hem ervan probeert te weerhouden om naar binnen te gaan. Niet vanwege de ranzige geur van de dood. Er is iets anders. Iets dierlijks wat hem lijkt te prikkelen om zich om te draaien en weg te lopen, nu direct.

'En nu?' Cheryl kijkt hem aan en trekt een van haar dunne wenkbrauwen op.

Hij werpt een blik op zijn net één meter zestig lange, nauwelijks vijftig kilo wegende collega. Met een lengte van bijna één meter negentig en een gewicht van meer dan honderdtwintig kilo lijkt Gary op Baloe, terwijl de delicate Cheryl eerder aan Bambi doet denken.

Hij knikt kort en grimmig, en ze stappen naar binnen.

De zware rijpe geur van een menselijk lichaam in ontbinding is overweldigend. Gary slikt en probeert door zijn mond te ademen. Hij zou er alles voor over hebben gehad om iemand anders – wie dan ook – op deze oproep te laten afgaan. Cheryls gezicht vertrekt van afschuw, en ze bedekt haar neus met haar hand.

Dit soort kleine huisjes heeft meestal eenzelfde soort indeling. Kleine hal. Links de trap. De woonkamer rechts, met daarachter een kleine keuken. Gary loopt naar de woonkamer. Hij duwt de deur open.

Gary heeft wel vaker lichamen gezien. Een jonge knul die was doodgereden, waarna de dader ervandoor was gegaan. Een tiener die door een landbouwwerktuig was vermorzeld. Dat was afschuwelijk, ja. En vooral zo onnodig. Maar dit. Dit is echt erg, denkt hij. Echt heel erg.

‘Fuck,’ fluistert Cheryl, en Gary had het niet beter kunnen uitdrukken.

Die ene vloek drukt het perfect uit. Fuck.

Een vrouw ligt onderuitgezakt op een versleten leren bank in het midden van de kamer, recht voor een televisie. Er zitten enorme barsten in het scherm van de televisie, die zich als een spinnenweb over het scherm uitspreiden. Een paar vette aasvliegen kruipen traag over het glas.

De rest zoemt rond de vrouw. Het lichaam, verbetert Gary zichzelf. Dit is geen mens meer. Dit is enkel nog een lichaam. Gewoon een nieuwe zaak. Verman je.

Hoewel het lichaam al voor een deel is vergaan, ziet hij dat ze bij leven waarschijnlijk slank was en een bleke huid had.

Die is nu gevlekt, en er lopen groene aderen doorheen. Ze is goedgekleed: een geblokt shirt, strakke jeans en leren laarzen. Het is moeilijk om haar leeftijd in te schatten, vooral omdat het grootste deel van de bovenkant van haar hoofd is verdwenen. Nou ja, 'verdwenen' is niet helemaal goed uitgedrukt. Hij ziet delen ervan op de muren, de boekenkast en de kussens.

Er hoeft niet lang over getwijfeld te worden wie de trekker heeft overgehaald. Het jachtgeweer ligt in haar schoot, krampachtig vastgehouden door haar opgezwollen vingers. Gary stelt haastig vast wat er moet zijn gebeurd. Ze steekt de loop van het geweer in haar mond, haalt de trekker over. De kogel komt iets schuin links naar buiten, want daar is de wond het ergst, en dat lijkt logisch, want ze heeft het geweer in haar rechterhand.

Gary is maar een geüniformeerde hoofdagent en heeft niet veel met sporenonderzoek te maken, maar hij kijkt vaak naar CSI.

Het lichaam is waarschijnlijk al snel gaan ontbinden. Het is warm in het kleine huis, bloedheet zelfs. Het is buiten zo'n vijftientig graden. De ramen zitten dicht, en hoewel de gordijnen geopend zijn, moet het binnen meer dan dertig graden zijn. Hij kan het zweet over zijn rug voelen lopen, en zijn oksels zijn drijfnat.

Cheryl, die haast altijd onderkoeld overkomt, veegt het zweet van haar voorhoofd en trekt een ongemakkelijk gezicht.

'Shit. Wat een rotzooi,' zegt ze op een vermoeide toon die hij niet van haar kent. Ze staart naar het lichaam op de bank, schudt dan haar hoofd en neemt met samengeknepen lippen grimmig de rest van de kamer in zich op.

Gary weet wat ze denkt. Leuk huisje. Leuke auto. Leuke kleren. Maar dat zegt allemaal niks. Je weet nooit wat er zich binnen zoal afspeelt.

Afgezien van de leren bank staan er alleen een zware eikenhouten boekenkast, een kleine salontafel en de televisie. Hij kijkt nog eens naar het toestel en vraagt zich af hoe de

barsten in het scherm zijn ontstaan waar de vliegen zo gretig overheen kruipen. Hij doet een pas naar voren, en als hij zich iets vooroverbuigt, kraakt er glas onder zijn voeten.

Van dichtbij kan hij zien wat de oorzaak is. Het versplinterde glas is bedekt met dik gestold bloed. Het is van het scherm op de houten vloer gedropen, en hij beseft dat hij net niet in die grote plakkerige plas is gaan staan.

Cheryl komt naast hem staan. ‘Wat is dat? Bloed?’

Hij denkt aan de fiets. De rubberlaarzen. De stilte.

‘We moeten de rest van het huis doorzoeken,’ zegt hij. Ze kijkt hem verontrust aan en knikt dan.

De trap is steil, kraakt en zit ook onder het bloed. Bovenaan staan ze op een kleine overloop die toegang geeft tot twee slaapkamers en een bescheiden badkamer. Het is hier zo mogelijk nog warmer, en de stank is nog ondragelijker. Gary gebaart dat Cheryl de badkamer moet controleren. Even denkt hij dat ze zal protesteren, want het is duidelijk dat de stank uit een van de slaapkamers komt. Voor één keer laat ze hem echter van zijn hogere rang gebruikmaken. Ze loopt voorzichtig naar de badkamer.

Hij kijkt naar de dichtstbijzijnde slaapkamerdeur, die hij met een bittere metaalachtige smaak in zijn mond langzaam openduwet.

Het is de kamer van een vrouw. Schoon, netjes en leeg. In de hoek staat een kledingkast, onder het raam een ladekast, en op het bed ligt een maagdelijk schoon wit dekbed. Op het nachtkastje staan een lamp en één enkele foto in een simpel houten lijstje. Hij loopt ernaartoe en pakt de fotolijst op. Een jongen van een jaar of tien, elf, klein van stuk, mager, met een brede grijns vol tanden en warrig blond haar. O God, bidt hij in stilte. Alstublieft, God, nee.

Met lood in zijn schoenen loopt hij de overloop weer op, waar Cheryl hem bleek en gespannen aankijkt.

‘De badkamer is leeg,’ zegt ze, en hij weet dat ze hetzelfde

denkt. Er is nog maar één kamer over. Een kamer die de grote prijs zal onthullen. Kwaad slaat hij een vlieg van zich af, en als de stank niet zo ondragelijk was geweest, had hij diep ademgehaald. In plaats daarvan pakt hij de deurknop beet en duwt de deur open.

Cheryl is eigenlijk te gehard om nog misselijk te worden, maar hij hoort dat ze bijna over haar nek gaat. Hij voelt zijn eigen maag ook in opstand komen, maar weet een golf van misselijkheid te onderdrukken.

Als hij dacht dat dit erg was, dan had hij het mis. Het is een godvergeten nachtmerrie.

De jongen ligt op bed in een te groot T-shirt, een korte broek met grote zakken en witte sportsokken. Het elastiek van zijn sokken knelt rond het opgezwollen vlees van zijn benen.

Het valt Gary ondanks alles op dat het hagelwitte sokken zijn. Oogverblindend wit. Helderwit. Als in een wasmiddelreclame. Of misschien lijkt het maar zo omdat verder alles rood is. Donkerrood. Op het te grote T-shirt zitten dikke vegen en het kussen en de lakens zitten er vol mee. En waar het gezicht van de jongen had moeten zitten, is niets meer over dan een bloederige drab. De gelaatstreken zijn niet meer te herkennen, en er krioelt een dikke massa zwarte vliegen en kevers in en door het rottende vlees.

Hij ziet het versplinterde televisiescherm en de grote plas bloed op de grond weer voor zich en begrijpt in een flits wat er is gebeurd. De jongen is met zijn gezicht telkens weer tegen de televisie geramd en daarna tegen de vloer, tot hij uiteindelijk onherkenbaar was en geen gezicht meer had.

En misschien was dat wel de bedoeling, denkt hij, terwijl hij naar een ander rood opkijkt. Het meest onmiskenbare rood. Het rood dat niemand kan missen. Op de muur boven het lichaam van de jongen staat in grote letters:

NIET MIJN ZOON

1

Nooit teruggaan. Dat is wat mensen altijd tegen je zeggen. Alles is anders geworden. Niets is meer zoals je je het herinnert. Laat het verleden rusten. Maar dat is natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan. Het verleden laat jóú immers niet zomaar met rust. Het komt net als een slechte Chinese afhaalmaaltijd steeds weer omhoog.

Ik wil helemaal niet terug. Echt niet. Er zijn allerlei dingen die hoger op mijn prioriteitenlijstje staan, zoals levend opgegeten worden door ratten, of lijndansen. Zozeer zie ik ertegen op om dat gat waar ik ben opgegroeid weer te zien. Maar soms is er geen enkele andere keuze dan de foute keuze.

Daarom rijd ik nu iets na zeven uur 's morgens over een slingerende weg door het landschap van North Nottinghamshire. Ik heb deze weg al heel lang niet meer gezien. En nu ik erover nadenk, ik heb heel de wereld 's morgens om zeven uur al heel lang niet meer gezien.

Het is stil op de weg. Er zijn maar een paar wagens die me inhalen, en een ervan vindt het nodig om hard op zijn claxon te drukken, omdat hij mij er absoluut op moet wijzen dat ik zijn Lewis Hamilton-achtige voortgang naar zijn rottige baantje frustreer, waar hij beslist een paar minuten eerder moet zijn. Om eerlijk te zijn, ik rijd ook erg langzaam. Met mijn neus tegen de voorruit omklem ik het stuur zo hard dat de knokkels van mijn vingers wit worden. Langzaam dus.

Ik houd niet van autorijden. Ik probeer het zo veel mogelijk te vermijden. Ik loop of neem de bus, en voor grotere

afstanden neem ik de trein. Helaas ligt Arnhill niet aan een van de grotere buslijnen, en het dichtstbijzijnde treinstation is twintig kilometer verderop. De auto is de enige optie. Zoals gezegd, soms heb je gewoon geen keuze.

Ik laat mijn richtingaanwijzer knipperen en rijd van de provinciale weg een serie nog nauwere en verraderlijkere landweggetjes op. Aan beide kanten liggen goorbruine en viesgroene velden, tussen het kreupelhout van berkenbomen staan stallen van roestige golfplaat waaruit varkens hun snuiten naar buiten steken. Sherwood Forest, of wat er nog van over is. De enige plek waar je Robin Hood en Kleine Jan tegenwoordig nog zult vinden, is op de lelijk geschilderde uithangborden van vervallen pubs. En het enige waar de jolige mannen in die pubs je van zullen beroven, zijn je tanden, als je hen toevallig verkeerd aankijkt.

Niet dat het leven in het noorden zo grimmig is. Nottinghamshire ligt niet eens zo noordelijk, tenzij je zo iemand bent die zich nog nooit heeft losgewurmd uit de verstikkende omhelzing van de Londense ringweg, maar het is kleurloos, vlak, en het mist het soort vitaliteit dat je op het platteland hoopt aan te treffen. Het is alsof de vroeger alomtegenwoordige mijnen het leven van binnenuit hebben weggegraven.

Eindelijk, lange tijd nadat ik enig teken van beschaving of zelfs maar een McDonald's heb gezien, verschijnt links van me een verbogen en door het weer aangevreten bord: WELKOM IN ARNHILL.

En daaronder heeft een of ander welbespraakt rotjochie geschreven: EN KRIJG HET LAZARUS.

Arnhill is niet echt een gastvriendelijk dorp. Men is er verbitterd, zwaarmoedig en zuur. Men is er volledig op zichzelf gericht en bekijkt iedere bezoeker met wantrouwen. Men is er tegelijkertijd stoïcijns, vastberaden en afgemat. Het is het soort dorp waar je met een norske blik wordt ontvangen en ze op de grond spugen als je weer vertrekt.

Afgezien van een paar boerderijen en oude stenen huisjes aan de rand van het dorp is Arnhill ook niet lieflijk of pittoresk. Hoewel de mijn al meer dan dertig jaar gesloten is, loopt de erfenis ervan nog steeds als een ertsader door het dorp. Er zijn geen rieten daken of hangmanden. Het enige wat hier buiten aan een huis hangt is de was, en af en toe een Engelse vlag.

Langs de hoofdstraat staan rijen eenvormige huizen, allemaal opgetrokken uit hetzelfde soort baksteen, en ook een aftandse pub, de Running Fox. Vroeger waren er nog twee andere – de Arnhill Arms en de Bull – maar die hebben lang geleden hun deuren gesloten. Vroeger, toen ik nog jong was, kneep de eigenaar van de Fox, Gypsy, nog weleens een oogje toe als de oudere tieners iets kwamen drinken. Ik kan me nog herinneren dat ik drie glazen bier met 7Up in de smerige toiletten had uitgekotst, en volgens mij ook de helft van mijn ingewanden, en dat hij me toen ik weer naar buiten kwam met een emmer en een dweil stond op te wachten.

Het afhaalrestaurant naast de pub, de Wandering Dragon, heeft de tand des tijds ook niet echt weten te weerstaan. Het is al jaren niet meer geveerd, en ik durf te wedden dat ze nog steeds hetzelfde menu hebben. Er is eigenlijk maar één ding veranderd: het kleine winkeltje op de hoek waar we ons snoepgoed kochten bestaat niet meer. Er is een kleine moderne supermarkt voor in de plaats gekomen. Ik neem aan dat zelfs Arnhill niet volledig immuun is voor vooruitgang.

In elk ander opzicht worden mijn grootste angsten bewaard. Er is niets veranderd. Het dorp is, helaas, nog precies zoals ik het me herinner.

Ik rijd verder door de hoofdstraat, langs de vervallen speeltuin en het kleine groenstrookje. In het midden daarvan staat het standbeeld van een mijnwerker. Een standbeeld ter nagedachtenis aan de mijnwerkers die in 1949 bij de ramp in de Arnhill-kolenmijn de dood vonden.

Na dit lokale hoogtepunt zie ik op een kleine heuvel de school. Arnhill Academy, zoals hij nu wordt genoemd. De gebouwen hebben een nieuwe laag verf gekregen, en het oudste gedeelte, waar ooit een kind vanaf is gevallen, is afgebroken om plaats te maken voor zitbanken. Maar al draagt een aap een gouden ring, het is en blijft een lelijk ding. En ik kan het weten.

Ik parkeer op het parkeerterrein voor het personeel en klim uit mijn oude Golf. Er staan twee andere wagens, een rode Corsa en een oude Saab. Scholen zijn zelden leeg tijdens de zomervakantie. Leraren moeten lessen voorbereiden, werkstukken tentoonstellen, met ouders praten. En af en toe een sollicitatiegesprek voeren.

Ik draai mijn wagen op slot en begeef me naar de receptie aan de voorkant, terwijl ik probeer niet mank te lopen. Mijn been doet zeer vandaag. Dat komt voor een deel door het rijden en voor een deel door de stress die mijn terugkeer bij me oproept. Sommige mensen krijgen migraine; ik heb ongeveer hetzelfde, maar dan in mijn been. Eigenlijk zou ik mijn stok moeten gebruiken. Maar ik haat dat ding. Ik voel me er net een invalide door. En ik haat het als mensen medelijden met me hebben. Niet iedereen heeft recht op medelijden.

Licht huiverend loop ik de trap naar de ingang op. Boven de deur hangt een glimmende plaquette: EEN GOED BEGIN IS HET HALVE WERK.

Een inspirerende spreuk. Maar ik moet toch aan het alternatief van Homer Simpson denken: 'Kinderen, jullie hebben je best gedaan, maar het is een grote mislukking. De les die je daaruit moet trekken is: nooit ergens aan beginnen.'

Ik druk op het knopje van de intercom naast de deur. Het ding kraakt, en ik leun voorover om erin te praten.

'Ik ben hier voor meneer Price.'

Opnieuw gekraak, dan een hoge pieptoon, en vervolgens begint de deur te zoemen. Ik wrijf even over mijn oor, duw dan de deur open en loop naar binnen.

Het eerste wat me opvalt is de geur. Elke school heeft zijn eigen geur. In moderne scholen ruikt het naar desinfecterende middelen en sprays om beeldschermen schoon te maken. In particuliere scholen ruikt het naar krijtjes, houten vloeren en geld. Arnhill Academy ruikt naar oudbakken hamburgers, toiletreiniger en hormonen.

‘Hallo?’

Van achter het glas van de receptie kijkt een streng uitzien-
de vrouw met kort grijs haar en een bril naar me op.

Juffrouw Grayson? Dat kan niet. Zij zal nu toch wel met pensioen zijn? Dan dringt het tot me door. Die grote bruine moedervlek op haar kin, er groeit nog altijd een zwarte haar uit. Goeie god. Het is haar echt. Dat betekent dat ze al die jaren geleden, toen ze al uit de tijd van de dinosauriërs leek te stammen, hooguit... wat... veertig moet zijn geweest. Net zo oud als ik nu ben.

‘Ik kom voor meneer Price,’ herhaal ik. ‘Mijn naam is Joe... Thorne.’

Ik speur naar ook maar het vaagste teken van herkenning in haar ogen. Niets. Maar het is ook lang geleden, en ze moet hier een heleboel leerlingen hebben zien komen en gaan. Ik ben ook niet meer die magere slungel die zich in een te groot schooluniform langs de receptie haastte in de hoop dat hij niet zou worden afgeblaft omdat zijn hemd niet goed in zijn broek zat of omdat hij sneakers aanhad die niet aan de schooleisen voldeden.

Juffrouw Grayson was overigens de kwaadste nog niet. Ik heb de zwakkere, verlegen kinderen weleens in haar kantoor-
tje zien zitten. Dan had ze pleisters op opgehaalde knieën geplakt als de schoolverpleegkundige er niet was en ze wat limonade te drinken gegeven, terwijl ze wachtten tot er een leraar kwam of hielpen met de administratie, wat dan ook om hen even af te leiden van de martelingen op het schoolplein. Een kleine veilige haven.

Toch was ik altijd doodsbang voor haar.

En nog steeds, besef ik. Ze slaakt een zucht, op een manier die duidelijk maakt dat ik mijn tijd, haar tijd en de tijd van de school verdoe, en ze pakt de telefoon. Ik vraag me af waarom ze hier is. Ze is geen lerares. En toch verbaast het me niet. Als kind kon ik me juffrouw Grayson nooit buiten de school voorstellen. Ze maakte deel uit van het gebouw. Leek alomtegenwoordig.

‘Meneer Price?’ blaft ze in de telefoon. ‘Er is hier een meneer Thorne voor u. Goed. Juist. Prima.’ Ze legt de hoorn op de haak. ‘Hij komt eraan.’

‘Geweldig. Bedankt.’

Ze draait zich weer naar haar computer en keurt me geen blik meer waardig. Over thee of koffie wordt niet gesproken. En dat terwijl elke vezel in mijn lijf om cafeïne gilt. Ik ga op een plastic stoeltje zitten en probeer er niet uit te zien als een leerling die de klas uit is gestuurd en op de directeur zit te wachten. Mijn knie klopt. Ik leg mijn handen eroverheen en masseer hem met mijn vingers.

Buiten zie ik bij het hek een paar kinderen zonder schooluniform. Ze drinken Red Bull en moeten lachen om iets op hun telefoons. Plotseling krijg ik een déjà vu. Ik ben weer vijftien jaar oud, hang bij het schoolhek rond, drink een flesje cola en... Waar maakten wij ons druk om en moesten wij om lachen voordat die telefoons er waren? Om muziekmagazines en pornoblaadjes die we ergens hadden gejat, neem ik aan.

Ik draai me om en kijk naar mijn laarzen. Het leer begint te slijten. Ik had ze eigenlijk moeten poetsen. Ik heb echt koffie nodig. Ik wil bijna opstaan en om koffie vragen, als ik piepende schoenen hoor naderen en de grote deuren in de gang zie openzwaaien.

‘Joseph Thorne?’

Ik ga staan. Harry Price is precies wat ik verwachtte, en nog een beetje erger. Een magere, uitgewrongen uitzijnde man van

ergens in de vijftig in een slechtzittend pak. Instappers aan zijn voeten. Het weinige haar dat hij nog heeft is grijs, en hij heeft het strak achterovergekamd, uit een gezicht dat eruitziet alsof hij voortdurend afschuwelijk nieuws verwacht. Een vermoeide berusting hangt als een walm slechte aftershave om hem heen.

Hij glimlacht. Lelijke tanden met nicotinevlekken. Dat herinnert me eraan dat ik sinds mijn vertrek uit Manchester al geen sigaret meer heb gerookt. Samen met mijn behoefte aan cafeïne zorgt dat ervoor dat ik het liefst met mijn tanden zou knarsen tot ik geen gebit meer overheb.

In plaats daarvan steek ik mijn hand uit en glimlach vriendelijk. Dat hoop ik althans. 'Aangenaam kennis te maken.'

Ik zie dat hij me snel opneemt. Een paar centimeter langer dan hij. Gladgeschoren. Goed maatpak, dat duur was toen ik het kocht. Donker haar, hoewel ik steeds meer grijze lokken begin te krijgen. Donkere en een beetje bloeddoorlopen ogen. Mensen hebben me weleens gezegd dat ik een eerlijk gezicht heb. En daaruit blijkt maar weer eens hoe weinig mensen weten.

Hij geeft me een stevige hand. 'Mijn kantoor is die kant op.'

Ik verschuif de tas om mijn schouder een stukje, dwing mijn been om normaal te lopen en volg Harry naar zijn kantoor. Het uur van de waarheid.

'Ik moet zeggen dat de referentie van uw vorige hoofd fantastisch is.'

Dat geloof ik graag. Die heb ik zelf geschreven.

'Dank u.'

'Om eerlijk te zijn ziet alles er erg indrukwekkend uit.'

Bullshit is een van mijn specialiteiten.

'Maar...'

En nu komt het.

'U hebt nogal een groot gat sinds uw laatste aanstelling, meer dan twaalf maanden.'

Ik reik naar de slappe koffie met te veel melk, die juffrouw Grayson ten slotte met een klap voor me op het bureau heeft neergezet. Ik neem een slok en probeer geen grimas te trekken.

‘Ja, nou, dat was eigenlijk met opzet. Ik had besloten dat ik een jaar vrij wilde nemen. Ik had vijftien jaar achter elkaar lesgegeven. Het was tijd om de accu weer even op te laden. Over mijn toekomst na te denken en te besluiten waar ik naartoe wilde.’

‘En mag ik vragen wat u dat jaar hebt gedaan? Uw cv is daarover nogal vaag.’

‘Ik heb wat privélessen gegeven. Wat maatschappelijk werk gedaan. En ik heb een tijdje in het buitenland lesgegeven.’

‘U meent het? Waar?’

‘In Botswana.’

Botswana? Hoe kom ik erop? Ik zou het land niet eens op een kaart kunnen aanwijzen.

‘Dat is zeer bewonderenswaardig.’

En inventief.

‘Het was niet alleen maar altruïsme. Het weer is daar een stuk beter.’

We beginnen allebei te lachen.

‘En nu wilt u weer een volledige baan als onderwijzer?’

‘Ik ben klaar voor de volgende stap in mijn carrière, ja.’

‘Dan is mijn volgende vraag: waarom wilt u hier op Arnhill Academy werken? Afgaande op uw cv zou ik zeggen dat u de scholen voor het uitzoeken hebt.’

Afgaande op mijn cv verdien ik waarschijnlijk de Nobelprijs voor de Vrede.

‘Nou,’ zeg ik, ‘ik kom hier uit het dorp. Ik ben in Arnhill opgegroeid. Ik denk dat ik iets voor het dorp terug wil doen.’

Hij kijkt ongemakkelijk en schuift wat papieren op zijn bureau heen en weer. ‘U weet waarom deze positie beschikbaar is?’

‘Ik heb het nieuws gelezen.’

‘En wat is uw gevoel daarbij?’

‘Het is tragisch. Afschuwelijk. Maar een tragedie mag niet bepalend zijn voor de hele school.’

‘Ik ben blij dat u dat zegt.’

En ik ben blij dat ik dat antwoord heb voorbereid.

‘Maar ik kan me voorstellen,’ voeg ik eraan toe, ‘dat u er allemaal nog erg van onder de indruk bent.’

‘Mevrouw Morton was zeer populair.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’

‘En Ben, nou ja, hij was een erg veelbelovende leerling.’

Ik voel mijn keel samentrekken, heel kort maar. Het lukt me steeds beter om hard te zijn. Maar toch raakt het me even. Een leven vol belofte. Maar meer dan dat is het leven ook niet. Een belofte. Er zijn geen garanties. We houden onszelf graag voor dat onze toekomst verzekerd is, maar we hebben niet meer dan een reservering. Het leven kan op elk moment afgelopen zijn, zonder enige waarschuwing, zonder restitutie, ongeacht hoe ver je reis al is gevorderd. Zelfs als je nog nauwelijks de tijd hebt gekregen om je omgeving in je op te nemen.

Zoals bij Ben. Zoals bij mijn zusje.

Het dringt opeens tot me door dat Harry nog praat.

‘Het is natuurlijk een gevoelige situatie. Er zijn allerlei vragen gesteld. Hoe kan het dat de school niet heeft gemerkt dat een van de leerkrachten geestelijk instabiel was? Hebben de leerlingen gevaar gelopen?’

‘Ik begrijp het.’

Ik begrijp dat Harry zich eerder druk maakt om zijn eigen positie en zijn school dan om die arme dode Benjamin Morton, wiens gezicht tot moes is geslagen door de enige persoon in zijn leven die er had moeten zijn om hem te beschermen.

‘Wat ik probeer te zeggen, is dat ik de persoon die deze positie gaat vervullen met de grootste zorg moet uitkiezen. De ouders moeten weer vertrouwen krijgen.’

‘Absoluut. En ik begrijp het volkomen als u een betere kandidaat...’

‘Dat zeg ik niet.’

Hij heeft geen betere kandidaat. Daar ben ik volkomen zeker van. En ik ben een goede leraar, meestal. En het is een feit dat Arnhill Academy een kloteschool is. Ze presteren onder de maat. Ze staan slecht te boek. Hij weet het. Ik weet het. Een goede leraar hierheen krijgen is moeilijker dan een beer vinden die niet in de bossen schijt, vooral gezien de huidige ‘gevoelige situatie’.

Ik besluit een beetje nadruk op dat punt te leggen. ‘Mag ik eerlijk zijn?’

Altijd een mooie opmerking als het totaal niet je bedoeling is om eerlijk te zijn.

‘Ik weet dat Arnhill Academy problemen heeft. Dat is juist de reden dat ik hier wil werken. Ik houd er niet van om de weg van de minste weerstand te kiezen. Ik houd van een uitdaging. Ik ken deze kinderen, want ik ben een van hen geweest. Ik ken de gemeenschap. Ik weet precies met wie en wat ik te maken krijg. Daar schrik ik niet voor terug. Ik schrik maar voor heel weinig terug.’

Ik zie dat ik het pleit heb gewonnen. Ik ben goed in sollicitatiegesprekken. Ik weet wat mensen willen horen. En nog belangrijker: ik weet wanneer ze wanhopig zijn.

Harry gaat achterover in zijn stoel zitten. ‘Goed, ik denk dat ik verder geen vragen heb.’

‘Uitstekend. Het was me een genoegen om kennis te maken...’

‘Nou, eigenlijk is er nog één punt.’

Godver...

Hij glimlacht. ‘Wanneer kunt u beginnen?’